

En la Santa Missa d'avui, professarem la nostra fe amb la recitació comunitària del credo. D'aquesta manera, es tornarà a fer realitat —un diumenge més— que «creure és posseir anticipadament allò que esperem, és conèixer realitats que no veiem» (He 11,1). Déu, Jesucrist i l'Esperit Sant són «realitats que no veiem» —fins i tot en l'Eucaristia, necessitem la fe per a suplir allò que no poden percebre els sentits («Praestet fides supplementum / Sensuum defectui»). Així mateix, la resurrecció de la carn i la vida perdurable són exactament «allò que esperem».

Ara bé, hi ha un article del credo que aparentment entra en contradicció amb les reflexions anteriors: «crec en l'Església, que és una, santa, catòlica i apostòlica».

L'Església catòlica no és «allò que esperem» perquè ja està present arreu del món a través del Papa, els bisbes, els preveres i tots els batians; i tampoc no és una «realitat que no veiem» perquè constitueix una institució que actua al llarg dels segles de manera ininterrompuda des de l'adveniment del Messies. Aleshores, ¿quin sentit té professar —en cada Missa dominical— «crec en l'Església»?

Segons la constitució Sacrosanctum Concilium, emanada pel Concili Vaticà II i promulgada per sant Pau VI dia 4 de desembre del 1963, és propi de l'Església «ser a la vegada humana i divina, visible i rica en realitats invisibles, fervent d'acció i donada a la contemplació, present en el món i, amb tot, pelegrina; però de tal manera que el que en ella hi ha d'humà s'ordeni al que té de diví i s'hi subordini, allò que té de visible a l'invisible, l'acció a la contemplació, i el que és present a la ciutat futura que busquem» (epígraf 2). Aquesta tesi apareix en un altre importantíssim text conciliar —la Lumen gentium de 21 de novembre del 1964: «aquesta societat [l'Església] amb òrgans jeràrquics i el cos místic de Crist, això és l'agrupament visible i la comunitat espiritual, o, si es vol, l'Església de la terra i l'Església rica en dons celestials, constitueixen una sola realitat complexa i no pas dues entitats: realitat integrada per l'element diví i humà» (epígraf 8).

En definitiva, l'Església catòlica és una «realitat complexa» que no s'acaba amb allò que podem veure amb els ulls i/o estudiar en els llibres d'història. De fet, com subratllà el Concili Vaticà II, les «realitats invisibles» que formen part de l'Església, així com el seu «element diví», superen en rellevància el «fervent d'acció» que en la majoria d'ocasions guia la seva actuació terrenal. És a dir: la veritable importància de l'Església catòlica no rau en la influència o en el poder de «l'agrupament visible» dels seus membres, sinó en la seva condició de cos místic de Crist.

L'epígraf 779 del Catecisme de l'Església catòlica del 1997 resumeix admirablement totes aquestes ensenyances: «l'Església és a la vegada visible i espiritual, societat jeràrquica i cos místic de Crist. És una, formada per un doble element humà i diví. Heus aquí el seu Misteri que només la fe pot acceptar».

Només gràcies al do de la fe podem comprendre en tota la seva envergadura la «realitat complexa» de l'Església. Per aquesta raó, és important que cada diumenge repetim: «crec en l'Església, que és una, santa, catòlica i apostòlica».

Certs esdeveniments succeïts durant els darrer mesos, que han motivat que el cisma —és a dir: el rebuig de la comunió amb el Sant Pare— s'hagi tornat a fer lamentablement present a l'Església catòlica, reforcen la importància d'aquest article del credo. En efecte, ara més que mai, hem de recordar que Jesucrist és «el cap del cos, que és l'Església» (Col 1,18), i que només units a Ell —el «cep veritable»— podrem arribar a donar «molt de fruit» (Jn 15,5). Aquesta mateixa paràbola ens adverteix de les conseqüències terribles d'oblidar-ho: «si algú se separa de mi, és llençat fora i s'asseca com les sarments. Les sarments, un cop seques, les recullen i les tiren al foc, i cremen» (Jn 15,6).